

Silver

NAJAAR 2023

voor cliënten, naasten, vrijwilligers en medewerkers

Silvererein

Met de juiste ondersteuning en zorg kun je ver komen! **Mantelzorgers** zijn hierbij van **onschatbare waarde**.

LEES
DE MANTEL-
ZORGERS
TIPS!

20

MENEER RIGTER: BLIJ MET WAT HIJZELF KAN! 4

MEDIDO HOUDT CLIËNT ZORG THUIS ZELFSTANDIG 10

DEEL UW MENING - VUL HET LEZERSONDERZOEK IN 23

INHOUD

3 **Voorwoord:** Praat vandaag over morgen

4

96 jaar, positief en blij met wat hij zelf kan doen
Meneer Rigter woont met kat Jelle in een zorgappartement

7 **Column:** Samen optrekken, als in de laatste fase

8 **De dag van...** Logopedist Melanie Swens

10

Zorgtechnologie
“Door de Medido vergeet ik nooit mijn pillen en blijf ik zelfstandiger”

11

In beeld Met een beetje hulp kun je ver komen

14 **Vrijwilligers:** Verschuivende rol van vrijwilligers is winst voor bewoner

16 **Cliëntenraad in nieuwe fase:** “Stem van cliënt op alle niveaus laten horen”

18

Levensverhaal
“Zelf beslissen bepaalt mijn zelfstandigheid”

20 **Wij zijn er óók voor mantelzorgers**

22 **De slinger:** Karel Timmerman:
“Voor bewoners ben ik een doorgeefluik van buiten”

23 **Silvernieuws**

COLOFON

Silver is het magazine van Silverein en verschijnt twee keer per jaar. Silver bevat interessante informatie en verhalen van en over Silverein voor cliënten, naasten, vrijwilligers en medewerkers.

Bezoekadressen

Op onze website vindt u alle bezoekadressen van onze locaties.

Hoofdadres Silverein
Dalplein 2, 3762 BP Soest
(088) 356 00 00, info@silverein.nl,
www.silverein.nl

Cliëntenraad Silverein
clientmedezeggenschap@silverein.nl

U vindt ons ook op:

Hoofd- en eindredactie: Jariëke Kattenberg en Wieteke Schadenberg
Redactie: Ryan-Jay Hormes, Annemieke Bosch, Christl Foekema en Els Tan
Gastschrijvers: Ben de Graaf, Renske Kaldewaij, Linda ter Steeg en Elisabeth van Windt

Met dank aan alle geïnterviewden.

Ontwerp en realisatie: Ontwerpgroep Lale.nl
Beeldmateriaal: ServicesInFotografie.nl, Fotofilmvictor.nl
Drukkerij: Practicum Print Management

*Esther van het Erve en Timon Dijkman,
directie Silverein*

Praat vandaag over morgen

Hoe kijk je naar je oude dag? Daar praten we vaak over met elkaar, met collega's, vrijwilligers en cliënten. Goede ouderenzorg wordt duurder en schaarser: bereid je daarop voor, is de oproep van demissionair minister Helder (VWS). Uit onderzoek door Actiz* blijkt dat ruim 80% van de Nederlanders nog niets concreets heeft geregeld voor hun oude dag en de zorg die ze als oudere later mogelijk nodig hebben. 'We weten niet waar we moeten beginnen, dus stellen we het uit', zo lijkt de redenering.

Wat ons betreft begint het met elkaar deze vragen te stellen: wat kan ik zelf? Wat kan ik voor een ander doen? Wat kan een ander voor mij doen? In deze uitgave van Silver leest u daar-over in de artikelen en rubrieken. Zo is er het aansprekende levensverhaal van mevrouw Schneider-van Egten, die in een van de Silverein-locaties woont. En het relaas van meneer Rigter die samen met zijn mantelzorger zich zelfstandig weet te redden. We volgen logopediste Melanie, die tips geeft over eten en slikken. Het beeldverhaal

geeft mooie voorbeelden van hoe cliënten en mantelzorgers samen dingen beleven. De slinger gaat naar 'opa Karel' die gezelligheid brengt aan de bewoners. Voor wie zelf met de vraag zit: hoe ga ik om met mijn naaste met dementie, hebben we adviezen verzameld.

Nog even terug naar het onderzoek van Actiz. Wat namelijk wél blijkt, is dat mensen echt wel zien dat de zorg van de toekomst anders is; en ook dat daarbij een rol weggelegd is voor ouderen zelf, mantelzorgers, woningcorporaties en technologische innovaties. Dit herkennen we bij Silverein. Het is de basis voor onze meerjarenstrategie 'Ondersteuning en zorg vanuit het hart', te vinden op de achterkant van dit blad. Concreet betekent het dat we, meer dan voorheen, een beroep zullen doen op cliënten, naasten en vrijwilligers om samen ondersteuning en zorg mogelijk te maken. Wat kun je zelf doen, wat kan het netwerk, wat kunnen wij als zorgverleners doen? We hebben elkaar hard nodig als 'team van de toekomst'.

Esther en Timon

**Mensen zien echt
wel dat de zorg van de
toekomst anders is**

*Aansprekende voorbeelden, ideeën
en verhalen om actief na te denken
over uw eigen oude dag: kijk op
praatvandaagovermorgen.nl*

* Rapport 'Nederland is nog niet klaar voor oude dag'.
ActiZ, branchevereniging van zorgorganisaties, mei 2023

“Ik heb
in mijn leven
zeker honderd
keer Bachs
Matthäus Passion
gezongen”

96 jaar, positief en blij met wat hij zelf kan doen

Meneer Rigter woont met kat Jelle in een zorgappartement

TEKST: JARIEKE KATTENBERG | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

De begroeting door de heer Rigter gaat gepaard met een ferme handdruk en een heldere oogopslag. De 96-jarige woont, samen met kat Jelle, zelfstandig in een appartement van De Koperwiek in Bilthoven. Daar zet hij zijn leven zo veel mogelijk voort als tot een jaar geleden, in zijn eigen woning in Bilthoven. “Natuurlijk was het een omslag, maar kijk eens hoe prachtig ik hier woon.” Dochter Marijke verleent hand-en-spandiensten en neemt zijn financiële zaken waar. Vanuit zijn sociale netwerk krijgt hij geregeld bezoek. En zo nodig zijn er zorgverleners in de buurt.

“Heel veel anders dan in mijn eigen huis aan de Koekoeklaan is het hier uiteindelijk niet”, vindt meneer Rigter. “Ook daar leefde ik op mezelf, met zo nu en dan een bezoekje van deze of gene.” Het meeste plezier haalt meneer Rigter uit het feit dat hij op zijn leeftijd nog kan lezen. Hij reikt het boek aan waarin hij momenteel bezig is: ‘Van de vos Reinaerde’, maar dan in het Frans! Met overtuiging zegt hij: “Als je van lezen houdt, heb je niemand nodig.” Hoe waar dat ook moge zijn, hij geniet eveneens van de bezoeken van zijn dochter, zijn vroegere buurvrouw, kennissen van de seniorenvereniging en voormalige maaltijdbezorgers van Tafeltje Dekje.

“Meneer Rigter en zijn dochter Marijke hebben altijd goed samen overweg gekund.”

Als je van lezen houdt, heb je niemand nodig

Goed voor het brein

Ook in De Koperwiek is het een en ander te doen. “Wekelijks komt er een overzichtje van activiteiten”, toont Marijke. “Mijn vader doet graag mee met een geheugentraining of kennisquiz. Helemaal warm loopt hij voor een concert”. Met gepaste trots zegt meneer Rigter: “Ik heb in mijn leven zeker honderd keer Bachs Matthäus Passion gezongen. Maar ook de Hohe Messe, het Weihnachtsoratorium en stukken van andere componisten.” Zodra het op muziek aan komt, zit meneer Rigter op het puntje van zijn stoel. Wetenschappelijk onderzoek heeft aangetoond dat muziek goed is voor het brein; meneer Rigter lijkt daarvan het levende bewijs. Zijn klarinet moest hij helaas van de hand doen. Daarvoor ontbreekt het

hem nu aan adem. Maar luisteren naar muziek gaat nog best. “En hij doet weer zelf boodschappen”, zegt Marijke. “Naar de supermarkt gaan, lukte vanuit zijn oude huis niet meer. Maar De Koperwiek heeft een eigen winkeltje, dus nu kan hij dat wel!”

Een zelfredzaam mens

Wassen, aankleden, de kat verzorgen, zijn steunkousen aantrekken; meneer Rigter is wat je noemt ‘een zelfredzaam mens’. “Alleen moet hij vaker met de rollator wandelen”, weet Marijke. “Gisteravond ben ik tot daar gelopen”, wijst meneer Rigter, omdat ik Jelle wilde binnenroepen voor de nacht.” “Heel goed!”, reageert zijn dochter. Marijke is blij hoe het met haar vader gaat. “Aan de Koekoeklaan zei ik: “pa, je gaat er niet op vooruit, we

moeten je langzamerhand op een wachtlijst zetten.” Meneer Rigter beaamt: “Het lopen ging slechter en buurvrouw Rina deed intussen mijn boodschappen.” De zorgen werden serieuzer toen Marijke merkte dat ook kleine dingen moeizaam werden. “Op het moment dat het zetten van een kop thee lastig voor hem werd, was dat voor mij een grens. Ik ben enig kind en woon in Dordrecht, dus al deed ik de was, zijn financiën en soms boodschappen – we moesten actie ondernemen. Nu hij hier woont, weet ik ‘mocht er wat gebeuren, dan is hij in goede handen.’”

Relaxte vader

Het duurde echter even voor de druk van mantelzorg minder werd. “Na mijn vaders verhuizing kreeg ik het drukker dan ooit. Het oude ▶

Mijn vader doet weer zelf boodschappen

huis moest leeggehaald en verkocht, bij De Koperwiek nog van alles geregeld. Pas afgelopen zomer ben ik voor het eerst écht ontspannen op vakantie geweest.”

Gezegd moet worden dat meneer Rigter geen claimende vader is. “Soms belt hij wanneer ik net Franse les ga geven; dan hangt hij direct op. Of hij vraagt iets wat ik niet direct kan regelen, dan heeft het voor hem nooit haast. Hij is relaxt, waardoor ik denk ik als mantelzorgster weinig druk voel.” Het zat altijd al goed tussen vader en dochter. Hun jaren in de Achterhoek roepen bij allebei positieve herinneringen op. “Ik zie mezelf als vrolijk meisje in een weiland,

met armen vol Pinksterbloemen”, lacht Marijke. “Als ik terugkijk op mijn lange leven, waren daar mijn beste jaren”, stemt meneer Rigter in. “Heel mijn leven heb ik in het onderwijs gezeten, daar was ik hoofd van de school. Er viel van alles op touw te zetten; van school- en volksfeesten tot de oprichting van de voetbalvereniging. Daarnaast had ik de muziek; misschien was ik wel erg weinig thuis...” Zo herinnert Marijke zich dat niet. “Je was er altijd met eten. Dan zaten we mama een beetje te klieren!” Ook nu lossen de twee samen veel op. “Je bent immers niet van de ene op de andere dag mantelzorgster. Dat gaat heel organisch, je groeit erin.” ■

Kat Jelle verhuisde mee naar De Koperwiek.

“Jelle moet blijven”

“Wanneer we willen dat een bewoner zoveel mogelijk z'n oude leven voortzet, moet je kijken wat voor diegene belangrijk is”, weet Lia Kaijser, verpleegkundige. “Voor meneer Rigter is dat kat Jelle. Jelle draagt enorm bij aan meneers kwaliteit van leven.” Iedereen was het erover eens dat Jelle zou meeverhuizen naar De Koperwiek. Meneer geeft hem eten en zijn vroegere buurvrouw maakte de bak schoon, tot dit door privéomstandigheden niet meer ging. Moest Jelle, die elke nacht aan meneers voeteneind slaapt, nu weg? Lia: “We besloten: Jelle moet blijven! Nu houdt een clubje medewerkers de bak schoon. Ook dat kun je beslissen, juist om iemand verder zelfredzaam te houden.”

“Want dat is meneer, constateert Lia. “Hij is een positief, zelfstandig mens met wie je goede gesprekken kunt voeren en die er met zijn getrimde baardje keurig uitziet. Pas wanneer je hem langer observeert, zie je waar zorg nodig is. Maar hij houdt zelf de regie wanneer wij hem bijvoorbeeld attenderen op het tijdig innemen van medicijnen, voldoende drinken, soms op een puntje van hygiëne én op wandelen.”

“In zijn eerste nacht hier, is meneer gevallen. Nog steeds heeft hij last van zijn rug. Lopen is goed, want ‘rust roest.’” Duidelijk zijn, kan een bewoner helpen, is Lia's ervaring. “Meneer Rigter lag na zijn val veel op bed. Hij vond het best lekker dat er voor hem werd gezorgd. Begrijpelijk ook, net na een verhuizing. Maar na een week heb ik gezegd: ‘als u uw bed niet uitkomt, wordt u niet beter en moet u wéér verhuizen, want zorg op bed kunnen we hier niet bieden.’ Dat hielp enorm. Later bedankte hij dat ik een beetje ‘streng’ tegen hem ben geweest.”

Lia: “Meneer Rigter is een positief, zelfstandig mens die er met zijn getrimde baardje keurig uitziet.”

Samen optrekken, als in de laatste fase

Bij het verwelkomen van een nieuwe bewoner gebeurt net zoiets als bij het krijgen van een relatie: je hebt er spontaan een familie bij. Dat pakt soms zeer positief uit, maar we maken ook allemaal wel grappen over schoonfamilie.

Als woonmedewerker hoor en zie ik van alles; van tenenkrommend tot oprecht ontroerend. Geraakt werd ik een paar jaar geleden toen een meneer op sterven lag. Zijn vrouw en dochters waren er dagelijks. Tot een van de dochters zei: "Nu komen we niet meer, pa is zo aan ons gehecht dat hij niet zal vertrekken zolang wij bij hem zitten. Maar hij is op, we willen hem de ruimte geven om te sterven." En inderdaad: meneer overleed in alle rust diezelfde nacht. Hoe anders was dat bij de dochter die naast het bed van haar werkelijk stokoude vader snikte: "Och papa, ga toch niet dood, ik kan je nog niet missen". Dan zucht ik en denk aan die twee zo heel andere dochters.

Je krijgt er spontaan een familie bij

Hoe de klik tussen zorgmedewerkers en familie ook is; je zoekt samen naar het goede voor een bewoner. Theatermaker Jan van Hammen, bekend als 'verwarde man met fiets' uit het spotje

COLUMN

Jarieke Kattenberg
Woonmedewerker
Boshuysen team 1

van Dementievriendelijk, sprak op uitnodiging van Silverein voor naasten uit regio De Bilt. Hij signaleert dat de samenwerking tussen zorgmedewerkers en familie het meest intensief is in de laatste levensdagen van een bewoner. "Familieleden gaan ineens ramen zemen of serveren een rondje fris aan andere bewoners als afleiding van het waken." Ik herken helemaal dat juist dán een nauwe band kan ontstaan.

Dit is een manier van samen optrekken zoals ik dat altijd wel zou wensen voor onze bewoners. Naasten, zorgmedewerkers, vrijwilligers omringen die ene persoon voor de volle honderd procent met zorg en liefde. Dit ideaal lijkt in de dagelijkse realiteit een utopie; mantelzorgers hebben een baan, zorgprofessionals nog zeven andere bewoners om voor te zorgen. Desondanks inspireert dit ideaal. Daarom deel ik graag de vraag waarmee Jan van Hammen afsloot: "Wat is er nodig om het intensief samen optrekken vanuit die laatste fase naar voren te halen; vanaf de kómst van een bewoner?"

Ik heb daar wel ideeën over, en u? ■

Wilt u reageren? Mail naar communicatie@silverein.nl

Lees het artikel over Jan van Hammen:

“

Non-verbaal is er nog zoveel mogelijk

Opnieuw leren slikken, horen, communiceren en begrijpen

MELANIE SWENS
LOGOPEDIST:

“Het trainen van de slikspieren kan onder andere door een bal tussen je keel en kin te klemmen.”

TEKST: CHRISTL FOEKEMA | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

Bij een logopedist denkt u misschien aan de juf die kinderen met spraakproblemen zoals stotteren of slissen helpt. Maar dit beroep gaat over veel méér: slikken, taal en communicatie, stem, spraak en gehoor – dat valt allemaal onder logopedie. In de revalidatie en zorg van ouderen is het een onmisbaar onderdeel van de behandeling. Dagelijks is logopedist Melanie actief om cliënten hiermee te helpen.

Vandaag gaan we samen op stap door het lichte, ruime gebouw van het revalidatiecentrum in Birkhoven Park in Amersfoort. Ook in Silverein-locatie De Biltse Hof in Bilthoven is zo'n behandelcentrum. “Er verblijven mensen die door een aandoening ook last kunnen hebben van slikproblemen”, vertelt Melanie. “Door een ziekte en/of vermoeidheid kunnen slik- en kauwspieren niet goed meer werken. Daardoor kan iemand zich verslikken. Er kan dan eten of drinken in de longen komen met het risico op een longontsteking. Of iemand gaat minder eten. Terwijl voeding en vocht juist zo belangrijk zijn om aan te sterken.” Ze wijst op

de hulpmiddelen die beschikbaar zijn, zoals een speciale beker en verdikkingsmiddel. “We gebruiken bij slikproblemen liever geen rietjes of tuitbekers, die kunnen het herstel

van het normale drinkpatroon verstoren. Het trainen van de slikspieren kun je onder andere doen met behulp van een bal, die je tussen je keel en kin kunt klemmen.”

← Een speciale beker of verdikkingsmiddel zijn hulpmiddelen om verslikken tegen te gaan.

Op het communicatiebord schrijft Melanie tips voor de cliënt, naasten en collega's, naar aanleiding van wat zij heeft geobserveerd.

Anders leren praten

Op de dag komt ze collega Inge tegen, die als psycholoog in het behandelteam van Silverein werkt. Zo'n ontmoeting komt goed uit om samen te overleggen over de behandeling van mensen die een beroerte hebben gehad. "Door een beroerte kan iemand moeite krijgen met praten, dat heet dysartrie, of met taal, dat heet afasie. Je kunt dan problemen hebben met woordvinding, lezen, schrijven of het begrijpen van gesproken taal. De woorden die in je hoofd zitten, komen dan niet goed uit je mond. Als logopedisten kunnen we daar training en begeleiding voor aanbieden."

Met een gehoorhulp komt de stem van de spreker beter binnen in het oor.

We helpen ook mensen met de ziekte van Parkinson. Door de ziekte kunnen ze anders gaan praten: zacht en snel. Dat klinkt als mompelen en is moeilijk te verstaan. Het helpt als je als naaste dan zegt: praat laag en luid. Maar ik weet: anders leren praten is moeilijk! Het is zo'n groot deel van je identiteit."

Wat kan iemand zelf?

Melanie en haar collega's kijken altijd eerst naar wat iemand nog zélf kan. "Een mooi voorbeeld is de mevrouw die naar huis mocht en graag wilde blijven mailen en appen. De online communicatie wordt een steeds belangrijker onderdeel van ons werk. Door dit te oefenen en het geven van praktische tips kan iemand vaak zelf meer dan we geneigd zijn te denken."

Wat kan de naaste doen?

In haar werk heeft Melanie vaak te maken met naasten en mantelzorgers. "Ik geef ze als advies: als je de ander niet verstaat of niet begrijpt, ga dan niet doen alsof dat wél zo is. Voor de communicatie helpt het als je zorgt dat de ander weet wie je bent, vertel dat dus. Je kunt dingen opschrijven en laten lezen, of iets aanwijzen op een kaart met foto's, plaatjes of pictogrammen."

Zorg dat je mond zichtbaar is tijdens het gesprek. En ga goed in het zicht zitten. Als de gesproken taal hapert, is er non-verbaal nog zo veel mogelijk, zolang de ander het cognitief aankan." Op de afdeling wordt bij gehoorproblemen wel eens gebruik gemaakt van een gehoorhulp. Dat is een kastje met een microfoon en een omgekeerde koptelefoon. "De stem van de spreker komt dan beter binnen in het oor. Zo kan iemand bij een belangrijk gesprek goed volgen wat wordt besproken."

Rechtop zitten

We bezoeken tot slot een meneer die op de revalidatieafdeling is opgenomen. In de eenpersoonskamer hangt een whiteboard aan de muur. "Dat is ons communicatiebord", vertelt Melanie. "Daarop noteren we als zorgverleners wat belangrijk is om te weten voor de behandeling en zorg. Welke adviezen zijn er, waar moet je op letten? Ik zet er tips op voor de cliënt zelf, naasten en mijn collega's, naar aanleiding van dingen die ik eerder heb geobserveerd. Zo kijk ik tijdens de gezamenlijke maaltijd of iemand goed rechtop zit, of het lukt om het eten te kauwen en door te slikken."

Melanie overlegt met een collega uit het behandelteam.

"Wat mijn werk zo leuk maakt is dat geen dag hetzelfde is en ook iedere cliënt is uniek", besluit Melanie. "Aan het eind van de dag ben ik tevreden als ik mensen met iets heb kunnen helpen. Al is het maar door het geven van goede uitleg over wat iemand wel of niet kan, en dat daardoor iemand zijn situatie beter begrijpt en er beter mee kan omgaan." ■

Mevrouw Raats is blij met de Medido: "Er hoeft niemand langs te komen, want zodra het alarm afgaat, haal ik zelf mijn medicatie eruit."

“Door de Medido vergeet ik nooit mijn pillen”

TEKST: RENSKÉ KALDEWAJ | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

Mensen zo lang mogelijk op een goede manier zelfstandig thuis laten wonen. Dat is wat verpleegkundige Mirthe van Asten wil bereiken met haar werk voor Zorg thuis. Mirthe vertelt enthousiast: “Ik vind mijn werk in Baarn super leuk: bij mensen thuis komen en ze helpen de eigen regie te behouden.” Een apparaat dat daarbij helpt, en al door tien cliënten in Mirthes wijk wordt gebruikt, is de automatische medicijndispenser Medido.

De automatische medicijndispenser geeft een alarm af op het moment dat een cliënt medicatie nodig heeft. De nieuwste versie is een soort klok, je ziet van buiten niet dat het een medicijndispenser is. Als het apparaatje afgaat, drukt de cliënt op een knopje en komt er een

baxterzakje uit; een plastic zakje met daarin de medicatie, gesorteerd op datum en tijd. “De Medido maakt er een knipje in, zodat ook mensen met wat oudere en soms strammere vingers het zakje open kunnen krijgen”, licht Mirthe toe.

Meerdere functies

De Medido biedt een optie om een vervroegde uitgifte te doen, zo kunnen cliënten de medicatie meenemen als ze weggaan. En op het moment dat een cliënt niet op een knopje drukt omdat diegene slaapt of bijvoorbeeld niet thuis is, krijgen de wijkverpleegkundigen een alarmering op hun telefoon die aangeeft dat mevrouw of meneer de medicatie niet heeft ingenomen. Dan kan de verpleegkundige die persoon opbellen of langsgaan. Mirthe: “Voor ons als thuiszorg-medewerkers is het fijn dat de Medido er is. Cliënten blijven zelfstandiger, houden de eigen regie en dat geeft ons weer meer tijd. De medicijndispenser wordt vergoed door de verzekeraar. We hopen ‘m steeds vaker te gaan inzetten.”

Langer thuiswonen

Wijkverpleegkundigen zetten de Medido vooral in bij mensen met cognitieve problemen, zoals beginnende dementie en vergeetachtigheid. Mevrouw Raats, een van Mirthes cliënten, gebruikt het apparaatje nu bijna een jaar en vond het meteen ideaal. Lachend: “Ik ben inmiddels zo’n beetje lid van de technische dienst. Zelfs een storing kan ik verhelpen! Soms komt een thuiszorgmedewerker langs om de medicatie aan te vullen, maar de meeste tijd doe ik het zelf.” Wat serieuzer voegt ze toe: “Het geeft een veilig gevoel. Alles wordt geregeld: ik vergeet mijn pillen nooit en neem ze op tijd in.” Mevrouw Raats is er blij mee: “Ik vind het fijn dat het me zelfstandig maakt, er hoeft niemand langs te komen. Mijn man gebruikt ‘m ook. Hierdoor kunnen we langer thuis blijven wonen en dat is uiteindelijk de bedoeling!” ■

Je zelf weten te redden – of je nu thuis woont of op een van de locaties van Silverein. Met de juiste ondersteuning en zorg kun je ver komen, zelfs letterlijk! Mantelzorgers leveren hieraan een bijdrage van onschatbare waarde. Zie hier in beeld drie aansprekende voorbeelden.

TEKST: REDACTIE SILVER | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

IN BEELD

Helpende hand

Sil bezoekt haar schoonmoeder nagenoeg wekelijks op De Biltse Hof. Sinds kort helpt ze met douchen en aankleden. “Dit was soms een strijd, maar mijn hulp laat ze vaak toe.” Het contact met het personeel is goed. “We willen hetzelfde voor mijn schoonmoeder en als er vragen zijn, stellen we die.” Sil moet wel op haar grenzen letten, ze heeft de neiging soms te veel te doen. “Voor mij is dit geen verplichting, het is iets wat je voor je familie doet! Juist die relatie vormt mijn grootste drijfveer. Ik merk dat ik voor mijn schoonmoeder vertrouwd ben – dat we een band hebben. Ik vind haar een mooi mens! Als ik een twinkeling in haar ogen kan brengen, heb ik het goed gedaan!”

Knappe kapper

Zus Gera (85) reist maandelijks af naar Bilthoven om haar jongere zus, Alice (83), te bezoeken. Gera zorgt voor de maandelijkse knipbeurt van Alice, een traditie die teruggaat tot hun kindertijd. Onder het knippen, maar ook wanneer ze later door een album met oude familiefoto's bladeren, delen zij hun verhalen. Ze koesteren hun sterke band en hun gezichten lichten op terwijl zij praten over dierbare herinneringen. Zo heeft Alice een opmerkelijke eigenschap: lenigheid. Beiden herinneren zich de luciferwedstrijdjes, waarbij ze lucifers met hun voeten konden aansteken en Alice meestal won. Ondanks dat Alice dementie heeft, blijven de twee verbonden door gedeelde herinneringen. Hun verhaal toont de kracht van familiebanden.

Riksja-ritje

Op locatie Wiekslag Boerenstreek kunnen bewoners met hun mantelzorgers een uitstapje maken met een riksja: een tweewielige fietskarretje. Mantelzorgers Janet den Oude komt vier keer in de week bij haar moeder Jos den Oude. Samen maakten zij al meerdere riksja-ritjes. "Mijn moeder loopt met een rollator, buiten wandelen is voor haar te vermoeiend. Met een riksja kan zij ontspannen genieten van de omgeving en het is ook nog eens heel gezellig. We komen op deze manier verder dan met een rolstoel en beleven alles intenser dan met de auto", vertelt Janet. "Een prachtig vervoermiddel waarvan iedereen gebruik zou moeten maken."

Sylvester:
“Het begint
in samenwerking
met onderling
menselijk
contact”

Verschuivende rol van vrijwilligers is winst voor bewoner

TEKST: JARIEKE KATTENBERG | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

Voor een bewoner is het van groot belang dat contact tussen zijn naasten, de zorgmedewerkers en vrijwilligers positief op elkaar is afgestemd. “Het begint binnen die samenwerking met het onderling menselijke contact”, stelt Sylvester van Oort, vrijwilligerscoördinator in Baarn. “Wanneer tussen die verschillende groepen harmonie bestaat, dan ervaart de bewoner een goede sfeer, persoonlijke ruimte en komt dit als vanzelf ten goede aan zijn eigen kunnen.”

“De positie van vrijwilligers is de afgelopen jaren verschoven”, constateert Sylvester. “Anno 2023 is een vrijwilliger beter geschoold, mondiger en heeft hij of zij meer kennis en ervaring dan de klassieke vrijwilliger in het verleden. Dit maakt iemand breder inzetbaar.

Veel vrijwilligers zijn erop gespitst wat van hun werkzaamheden op te steken. Zij zijn zich bewust van wat ze aanbieden en staan ervoor open om zich verder te ontwikkelen. Neem de cursus ‘slikken en verslikken’, scholing over Parkinson of een webinar ‘omgaan met dementie’

– de huidige vrijwilliger vindt het fijn om door gerichte kennis directer bij de zorg voor bewoners betrokken te raken.” Deze verschuiving zien we terug in het hart van Silvereins strategie: de vrijwilliger heeft een prominente plek binnen het zorgnetwerk en de grenzen tussen

mantelzorg, vrijwilliger en professionele zorg lijken, in elk geval op papier, flexibeler te worden.

Op avontuur

“Spannend”, weet Sylveste uit ervaring. “We zijn gewend om binnen vaste kaders te denken. Als in ‘dit is het doel, dit is de weg ernaar toe en deze poppetjes zijn nodig’. Maar wanneer we met zo’n diversiteit aan mensen rondom onze bewoner samenwerken, kan je lang niet alles vastleggen. Een organisatie moet durven zeggen ‘we gaan gezamenlijk op avontuur, we weten niet exact waar we uitkomen en onderweg zullen we soms moeten bijstellen.

Maar één ding is zeker: alles wat we ondernemen, doen we om een bewoner zo lang mogelijk zijn eigen leven te laten leiden.’ Wanneer we dat als organisatie durven aangaan, onderscheiden we ons ten opzichte van de algemene tendens waarbij kaders vaak beletten om te kunnen experimenteren.”

Gelijkwaardig

Die vrijwilliger, die wil wel, ziet Sylvester. Als een vrijwilliger de behoefte heeft om door te groeien, kun je hem of haar in de organisatie integreren door gericht te faciliteren. “En wanneer we die vrijwilliger een passend aanbod doen van scholing, van deskundigheidsbevordering,

maar ook door hen persoonlijker te betrekken bij de organisatie, krijg je heel loyale vrijwilligers”, is de ervaring van Sylvester. “Daarvoor is het nodig dat de mantelzorger, vrijwilliger en zorgprofessional een gelijkwaardige plek krijgen binnen dat zorgnetwerk. Dus ook de vrijwilliger wordt op de hoogte gebracht van een overlijden, ook de vrijwilliger wordt uitgenodigd voor de barbecue. Door die verschillende groepen onderling met elkaar te verbinden, leg je uiteindelijk een stevige basis voor je bewoner. Dan is het hart dat we nu als symbool gebruiken een dynamisch orgaan, waarin beweging zit.” ■

Mantelzorger Yvonne assisteert vrijwillig in de woonkamer

Haast dagelijks komt Yvonne Vonk in Weltevreden. Zij is mantelzorger voor haar schoonmoeder, die in deze zorglocatie woont. Maar in de huiskamer assisteert ze ook medebewoners én zorgpersoneel. “Mensen helpen zit in mijn aard”, weet Yvonne. Koffie en thee schenken, bewoners naar activiteiten begeleiden, een barbecue organiseren; ze doet het allemaal. En tijdens de vakantie is ze betrokken bij de zorg voor bewoners. “Bij personeelstekort help ik een handje mee. Dan dek ik om 7.45 uur de tafel en help ik de mensen die dat nodig hebben.” Ouderen ervaren een betere kwaliteit van leven wanneer hun naasten betrokken zijn. Ze voelen zich gesteund, wat hun welzijn bevordert. Zo is Yvonne hét voorbeeld van naastenparticipatie.

Familie organiseert zomeractiviteit

Tijdens een overleg van familie en zorgmedewerkers van Boshuysen Woning 3 borrelde spontaan het idee op om samen met bewoners te barbecueën. Eerst verantwoordelijke verpleegkundige Yvon: “Het is een prachtig voorbeeld van betrokkenheid. De familie heeft alles zelf georganiseerd. Twee personen deden de inkopen en regelden de barbecue, die buiten bij restaurant De Lindentuin kon staan. Daar legden familieleden het vlees op de barbecue en binnen zat iedereen samen aan een grote tafel. De aanwezigen hielpen ook spontaan elkaars verwanten bij het eten en iedereen kletste met iedereen. Na afloop brachten zij de mensen terug naar de woning, ruimden op en maakten schoon. Deze avond waren ze mantelzorger, vrijwilliger en medewerker tegelijk.

“We willen de stem van de cliënt op alle niveaus laten horen”

Cliëntenraad gaat nieuwe fase in

De stem van de cliënt zal nog belangrijker worden

TEKST: BEN DE GRAAF | FOTO'S: VICTOR SCHUTIJSER

Met het vaststellen van een nieuw beleidsdocument gaat de cliënt-medezeggenschap binnen Silverein een nieuwe fase in. “We hebben hard gewerkt aan een nieuwe structuur,” zegt Wim Kooiman, voorzitter van de Centrale Cliëntenraad. “Het is belangrijk dat de stem van de cliënt op alle niveaus binnen Silverein wordt gehoord.”

Wim Kooiman kwam negen jaar geleden vaak in Rehoboth in Driebergen, omdat zijn zus daar woonde. Hij vond dat het welzijn van cliënten meer aandacht verdiende. “De medische geschiedenis was bij de medewerkers bekend, maar de persoonlijke geschiedenis soms minder. Als je die kent, kun je daar tijdens de dagelijkse zorg op inhaken en weet je waar bepaalde reacties vandaan komen. Ik heb me toen aangemeld bij de Cliëntenraad.

Mede door toedoen van de Cliëntenraad is het project Levensverhalen gestart. Een groep vrijwilligers tekende samen met familie de levensverhalen van cliënten op. Belangrijk is vervolgens wel dat bijvoorbeeld gastvrouwen het boek structureel gebruiken om een gesprek te starten. De Cliëntenraad heeft aandacht voor praktische dingen, de menselijke maat, maar wil ook meedenken over het beleid.”

V.l.n.r. Hans Hillebrand (secretaris CCR) (RCR Driebergen), Jannie Vollmuller (RCR De Bilt), Wobbe Kijlstra (RCR Soest), Elise de Vroom (RCR Amersfoort/Baarn), Wim Kooiman (voorzitter CCR) (RCR Driebergen).

Gelaagde structuur

Om beleidsmatig mee te kunnen denken, volgt de Cliëntenraad de gelaagde structuur van het management van Silverein. Vanuit de Locatie Cliëntenraden (LCR) zitten per raad twee afgevaardigden in de Regio Cliëntenraad (RCR) van hun regio. Er zijn vier Regio Cliëntenraden. Vanuit elke Regio Cliëntenraad zitten weer twee mensen in de Centrale Cliëntenraad (CCR). Maandelijks overlegt de Locatie Cliëntenraad met de teamleider, en de Regio Cliëntenraad met de regiomanager. Hetzelfde doet de Centrale Cliëntenraad met de directie van Silverein. “Zo wordt de stem van de cliënt op alle niveaus gehoord en komt de informatie van lokaal naar centraal en andersom”, zegt Nand Dresscher, lid van de Regio Cliëntenraad Soest/Soesterberg.

Nieuwe wet

Sinds 2020 is een nieuwe wet medezeggenschap van kracht. Dat schept verplichtingen. Rondetafelgesprekken om de informatie van cliënten op te halen, zijn een goede start, maar niet voldoende. “We beseffen dat we het samen moeten doen”, zegt Teo van de Kolk, lid van de Locatie Cliëntenraad Rehoboth en lid van de Regio Cliëntenraad. “Toen mijn schoonmoeder nog in Rehoboth woonde, meldde ik me aan bij de Cliëntenraad omdat ik zag dat dingen beter konden. Op advies van de Cliëntenraad is de schoonmaak verbeterd en de huiskamer leuker ingericht. Glimmende, verblindende plavuizen zijn vervangen en er hangen nu gordijnen die het licht temperen. We helpen mee om vrijwilligers te werven en hebben een afgevaardigde in de Stichting Vrienden van Rehoboth. Samen hebben we bijvoorbeeld een onveilige vijver laten vervangen door een parapluboom met een bankje waar bewoners in de schaduw kunnen zitten.”

De Cliëntenraad heeft aandacht voor zowel praktische dingen als het beleid

In beweging brengen

Nand ondervond ook hoe belangrijk een Cliëntenraad kan zijn. Toen hij nog regelmatig bij zijn schoonmoeder op bezoek ging in Molenschot in Soest deed zich een medicijnincident voor. Hij merkte dat de toenmalige Cliëntenraad niet meer functioneerde. Hij besloot zich in te zetten om de medezeggenschap nieuw leven in te blazen. Inmiddels zijn oude toiletten vervangen en is de klimaatbeheersing verbeterd door beter functionerende zonneschermen. “Mensen met dementie kunnen niet meer voor zichzelf opkomen”, zegt Teo. “Dingen gaan vaak zoals ze gaan. Een buitenstaander kan de boel dan in beweging brengen.”

Transitie

Die stem van de cliënt zal de komende tijd mogelijk nog belangrijker worden, want de ouderenzorg kampt met toenemend personeelsgebrek. En dat terwijl ouderen ouder worden. In deze transitieperiode wordt nadrukkelijker dan voorheen een appèl gedaan op de verantwoordelijkheid van de naasten. Dus niet: moeder simpelweg bij een zorginstelling achterlaten. Ook in de strategie van Silverein wordt nadrukkelijk de vraag gesteld: wat kun je als cliënt nog zelf, welke zorgtaken kan het sociale netwerk blijven doen? In dit krachtenveld is een goed georganiseerde en gemakkelijk te benaderen cliëntenraad belangrijk.

Trots, maar nog niet klaar

“Ik ben trots op wat er nu staat”, zegt Wim. “We zijn hard op weg naar iets moois. Met het vaststellen van het beleidsdocument medezeggenschap hebben we binnen Silverein de eerste fase afgesloten. Maar de opbouw gaat verder. Zo hebben we nog niet op elke locatie een volledige Cliëntenraad. En binnen de dagbesteding en Zorg thuis is de stem van de cliënt nog niet georganiseerd. Dat is wel onze ambitie. Goede zorg kan niet zonder de inbreng van cliënten en naasten. Ik hoop dat mensen die een binding hebben met Silverein zich bij ons aansluiten. Het fundament ligt er nu, in die zin komen ze in een gespreid bedje.” ■

“Twee keer per dag wandelen, vind ik heerlijk en houd ik vol”

Zelf beslissen bepaalt mijn zelfstandigheid

TEKST: LINDA TER STEEG | FOTO'S: SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

“Wat je zelf kunt, moet je zelf doen”, luidt de overtuiging van mevrouw Schneider-van Egten. De 96-jarige is zich ervan bewust dat ze geluk heeft gehad dat zij tot op hoge leeftijd zelfstandig kon wonen en actief kon blijven. Een val, gevolgd door een knieoperatie, maakte aan het zelfstandig wonen weliswaar een einde, maar ook op Molenschot waakt zij over haar zelfstandigheid. “Dat doe ik door me niet zomaar bij alle beslissingen neer te leggen.”

Het is volgens mevrouw Schneider van groot belang dat ieder mens zelf nadenkt en eigen keuzes maakt. “Overall waar ik heb gewoond, heb ik geprobeerd mensen mondiger te maken.” Doordat mevrouw trouwde met een predikant, kwam zij op verschillende plekken in Nederland te wonen, onder andere in Den Dolder en het Zeeuwse Brouwershaven. Een onderwerp waarmee zij te maken kreeg, was seksueel misbruik;

diverse meisjes vertelden haar wat er met hen was gebeurd. “Ik ben met die meisjes in gesprek gegaan, maar ook binnen de vrouwenbeweging waarvan ik deel uitmaakte, gaven we er publiciteit aan. De belangstelling voor het onderwerp groeide en kwam internationaal op de agenda. Zo is het gekomen dat ik hierover in heel Europa lezingen heb gegeven. Mijn man gaf mij alle gelegenheid en dacht mee.”

Op haar kamer hangt een wandkleed van het Zeeuwse Brouwershaven.

Mantelzorg

In tegenstelling tot mevrouw Schneider, stopten veel vrouwelijke leeftijdsgenoten met werken zodra ze trouwden. “Ze mochten zich dan wél inzetten voor goede doelen”, merkt mevrouw Schneider op. “Toen heette het liefdadigheid, tegenwoordig noemen we het vrijwilligerswerk of mantelzorg.” Hulp bieden aan een ander, is voor mevrouw Schneider een vanzelfsprekendheid. In de oorlogsjaren verbleven talloze mensen voor korte of langere tijd bij hen thuis. Zelf bood zij met haar gezin plek aan een pleegdochter.

Persoonlijk vindt ze het heerlijk dat één van haar dochters in dit digitale tijdperk al haar regelzaken doet. Zelf biedt zij soms aan iemand een luisterend oor. ‘Is dat dan ook mantelzorg?’, vraagt ze zich hardop op af. Eén ding is haar glashelder: beleidsmakers bij wie (mantel)zorg in het pakket zit, moeten zich meer verdiepen in de doelgroep waarvoor ze besluiten nemen. “Elke beleidsmaker moet de vraag krijgen voor hoeveel uur ze zelf mantelzorger zijn. Niet om het te verplichten, maar omdat je de inhoud pas begrijpt als je het zelf doet.”

Levensles

Haar heldere mening over veel onderwerpen is gevormd door een ervaring die ze had als jong meisje. “Mijn vader werkte bij het KNMI. Soms mocht ik mee de toren met meetinstrumenten beklimmen. Bovengekomen verbaasde het me dat ik slechts boomtoppen zag en niets meer van De Bilt. Bij het afdalen zag ik juist weer andere dingen; de stammen van de bomen, de grond waarop we stonden. Dit werd voor mij een levensles: op basis van wat je aanvankelijk ziet, vorm je een eerste oordeel. Van een afstand

Op de toren van het KNMI leerde ze een levensles: je waarneming verschilt door afstand te nemen of juist dichtbij te komen.

heb je een totaaloverzicht, door af te dalen neem je weer andere zaken waar. Een beleidsmaker in de zorg moet zowel afstand kunnen nemen als nabijheid tot het onderwerp hebben.” Behalve kennis en ervaring, is durven doorvragen onmisbaar. “Een vraag als ‘hoezo?’ nodigt een ander uit om te vertellen. Precies dán krijgen we informatie die ons oordeel kan veranderen of bijstellen.”

Zelf doen

Bijstellen is ook een kwestie van durven. Zo besloot mevrouw op enig moment te stoppen met autorijden. “Die bijstelling was een enorme stap. Ik reed overal heen. Maar toen ik merkte dat ik onzekerder werd, heb ik de auto aan mijn kleinzoon gegeven. Er is respect wanneer je als oudere nog veel zelf doet. Momenteel gaan mijn handen

achteruit, waardoor afwassen niet meer lukt. De vaat zet ik wel in het water. Een zorgmedewerker vraagt dan ‘zal ik het afwasje doen?’. Zo doe ik wat ik nog kan en de zorgmedewerker neemt niet bij voorbaat alles van me over.’

Wandelen gaat mevrouw Schneider nog goed af. Twee keer per dag, 45 minuten. Dat vindt zij heerlijk en houdt ze vol. “Op Molenschot sta ik bekend als ‘die wandelende vrouw’. Het feit dat ik zo bekend sta, betekent wel dat dit een uitzondering is. Meedoen met spelletjes als bingo, die voor mijn leeftijdsgroep worden georganiseerd, heb ik ook geprobeerd. Ik wilde me aanpassen, maar echt, dat was niets voor mij. Zo kom ik er weer op uit dat zelf beslissen, gelukkig nog steeds mijn zelfstandigheid bepaalt.” ■

Overal waar ik heb gewoond,
heb ik geprobeerd mensen
mondiger te maken

Wij zijn er óók voor mantelzorgers

TEKST: CHRISTL FOEKEMA | FOTO'S: ARCHIEF

In Nederland zorgen ongeveer 320.000 mantelzorgers voor mensen met dementie. Een groot deel van hen zorgt iedere dag voor hun naaste. Dit kan een zware belasting zijn. Aandacht en ondersteuning is dus belangrijk. Bij Silverein vinden we het belangrijk dat mantelzorgers hun naasten goed kunnen blijven ondersteunen. U kunt als mantelzorger hierover altijd in gesprek gaan met de zorgverleners van uw naaste, wij denken graag met u mee.

Ontspanning in de ontmoetingscentra

1

Op verschillende locaties van Silverein is een ontmoetingscentrum gevestigd. Hier bieden we op een inventieve en enthousiaste manier een fijne invulling van de dag. Voor u als mantelzorger kan dit wat lucht brengen in de zorg voor uw naaste. Mensen met dementie zijn welkom voor koffie, een praatje en verschillende activiteiten. Ook familie, vrienden en mantelzorgers zijn welkom. U vindt onze ontmoetingscentra in Amersfoort (De Plataan en Birkhoven Park), Baarn, De Bilt (Bij de Tijd), Driebergen (De Vijver) en Soest (Molenschot). Meer informatie staat op: www.silverein.nl/welzijn/ontmoetingscentra.

Verhalen van vroeger delen

Pascale Priem, coach ontmoetingscentrum Baarn: "Wij willen mensen helpen om zo lang mogelijk zelfstandig te blijven, ondanks hun geheugenproblemen. Die kunnen we niet wegnemen, maar we kunnen mensen wel stimuleren om zelf beslissingen te nemen en hun eigen regie te houden. Veel van onze bezoekers wonen in de regio. Ze komen elkaar hier weer tegen. Wanneer ze elkaar herkennen, worden herinneringen en verhalen van vroeger gedeeld. Zo ontstaan oude en nieuwe vriendschappen."

1A

1B

De koffie staat klaar

In ontmoetingscentrum Bij de Tijd in De Bilt kunnen mensen genieten van een actieve oude dag. Op vrijdag is het extra gezellig, want om half 3 is het tijd voor 'Gouden Koffie'. Coach Pia Werkman vertelt: "Je kunt met elkaar kletsen, meedoen met een spelletje en genieten van een gratis kop koffie. Soms is er live muziek. Tijdens de uitjes die we organiseren, zien de mantelzorgers hun partner, ouder of familielid op een heel andere manier. Vaak vrolijk of enthousiast in een nieuwe omgeving en tijdens een andere bezigheid. Dat levert dankbare gezichten op: zowel bij de deelnemers als bij mantelzorgers."

Beentjes van de vloer

Langer thuis wonen, dat is het motto in de ouderenzorg. En dan is het plezierig dat er in Soest een plek is voor schilderen, gymnastiek, een quiz of spel om het geheugen te trainen of om een biljartje te leggen. Ouderen met dementie uit Soest en Soesterberg weten de weg te vinden naar ontmoetingscentrum Molenschot. "Met de activiteiten die we aanbieden, willen we eraan bijdragen dat mensen zelfredzaam blijven. Dat helpt om zo lang mogelijk thuis in de vertrouwde omgeving te blijven wonen", weet coach Monique Rammeloo.

1C

Free learnings voor mantelzorgers

2

Hoe kan ik mijn naaste helpen met de maaltijd? Hoe zorg ik verder zo goed mogelijk voor hem of haar? Over een aantal onderwerpen zijn gratis e-learnings te volgen: minicursussen via de computer. Deze free learnings zijn samen met kennisorganisatie Vilans gemaakt voor zorgprofessionals en mantelzorgers: www.free-learning.nl. U kunt onder andere kiezen uit de volgende onderwerpen: eten, drinken en slikken, handhygiëne, mondzorg, steunkousen en contact maken.

3

Zoeken op internet

Bent u mantelzorger voor iemand met dementie? Dan biedt www.moderne-dementiezorg.nl een schat aan informatie. Boeken (zoals 'Had ik het maar geweten' en 'Het demente brein'), films, websites, dementiehulpmiddelen, vernieuwingsprojecten en onderzoeken komen aan bod.

In De Bilt kunt u kijken op www.dementie-debilt.nl, een website van samenwerkende organisaties in de zorg. Er staat informatie over casemanagers, hulp thuis, daginvulling en wonen. Ook is er een rubriek speciaal voor mantelzorgers.

Voor inwoners van Baarn-Soest is www.ketenzorgdementiebaarn-soest.nl een startpunt voor het zoeken naar informatie. Ketenzorg Dementie Baarn-Soest is er voor mensen die last hebben van geheugenproblemen en verwardheid. Ook is er ondersteuning voor mantelzorgers, bijvoorbeeld met cursussen en groepen.

Voor alle mantelzorgers in Nederland is MantelzorgNL actief. U vindt op www.mantelzorg.nl informatie over uiteenlopende onderwerpen zoals: geldzaken, mantelzorg en wonen, vervangende zorg, werk en mantelzorg. Heeft u een vraag of wilt u advies? Dan kunt u bellen naar de **Mantelzorglijn: 030 – 760 60 55**.

DE SLINGER

Hannah van Beek
met haar opa
Karel Timmerman

“Voor bewoners ben ik een doorgeefluik van buiten”

TEKST: JARIEKE KATTENBERG | SERVICESINFOTOGRAFIE.NL

“Mijn opa wil denk ik wel vrijwilliger worden”, tipte stagiair Hannah van Beek de activiteitenbegeleider van De Koperwiek. Hoewel opa Karel zich hierover nog niet had uitgesproken, liet zijn kleindochter alvast zijn telefoonnummer achter. “Qua doortastendheid lijken we op elkaar”, grinniken ze eensgezind. Met resultaat, want Karel Timmerman loopt elke vrijdagochtend met plezier de koffieronde.

Hoe ben je vrijwilliger geworden?

“Activiteitenbegeleider Loraine belde dus op... Mijn kleindochter wist dat ik graag ‘weer iets’ wilde doen. Ik bezocht eerst wekelijks mijn moeder in haar aanleunwoning van een verzorgingstehuis. Na haar overlijden miste ik uiteraard mijn moeder, maar ook de gezelligheid van de contacten die met andere bewoners van dat tehuis was gegroeid. Hannah voelde goed aan dat de koffieronde op de afdeling somatiek bij me past. Op De Koperwiek werd ik binnengehaald als ‘opa van Hannah’. En zo heet ik nog steeds, ook nu Hannahs stage hier allang voorbij is!”

Wat doe je zoal?

“In praktische zin bied ik iedere bewoner een kopje koffie aan. Veel

belangrijker, en Hannah met haar zorghart ziet dat net zo, is dat we voor de bewoners een doorgeefluik van buiten zijn. Met onze verhalen, maar ook door ons luisteren, maken we hun wereld wat groter dan de kamer waar sommigen zelden vanaf komen. Laatst had een bewoner iets ernstigs meegemaakt. Dan maak ik de koffieronde af en wip ik daarna nog even aan om erover door te praten. Soms tref ik iemand in diepe slaap. Dan zet ik geen koffie, maar leg ik wél het koekje neer. Een teken van leven.”

Wat brengt het jou?

“Door het wekelijkse contact ontstaat een verbinding. De bewoners geven ook iets aan mij. Fysiek mankeren

ze allemaal wat, maar ze hebben een goed verstand, ze zijn nieuwsgierig. Vaak wordt bijvoorbeeld nog naar Hannah gevraagd. Ik geniet van die wederkerigheid.”

Wat is het mooiste compliment?

“Dat mensen op me zitten te wachten. Mijn bezoekje doet er toe. Eerst reed ik nog met een koffiekar over de gangen. Eén mevrouw nam het kopje aan bij de deur, om vervolgens direct in haar kamer te verdwijnen. Dat vind ik goed, belangrijk zelfs; mensen bepalen zelf wie ze binnen laten. Maar op enig moment vroeg ze me binnen. Het ijs was gebroken. Dat doet ook iets met mij.” ■

Prijswinnaars

In de vorige editie van Silver werd de puzzel opgelost met het woord "WAARDEVOL". De redactie ontving wederom talloze kaarten met het juiste antwoord. Uit deze inzendingen werden drie gelukkige winnaars gekozen: mevrouw J. Tuithof-Zwarts (foto), mevrouw P. Algra uit Amersfoort, en de heer Witteveen uit Soest. Van harte gefeliciteerd met de prijs, een VVV-cadeaubon ter waarde van €25,00.

Robotkat verandert Dementiezorg

Robotkatten zijn niet alleen schattig, zij maken het verschil voor ouderen met dementie. Deze interactieve metgezellen bieden troost, verminderen angst en stimuleren zelfs de hersenkracht. Met hun realistische uiterlijk zijn ze een bijzondere toevoeging aan het welzijn van ouderen met dementie. De dieren brengen vreugde en verbinding aan degenen die dit het meest nodig hebben! De heer Van Asch, secretaris van de Vrienden van Daelhoven, overhandigde bewoners twee robotdieren. Hij was zo ontroerd door de reacties van de bewoners op de robotkat en -hond dat hij nog twee extra dieren gaat regelen. Vrienden van Daelhoven; ontzettend bedankt voor deze mooie bijdrage.

Zorginzet 2023

Medewerkers van de ondersteunende diensten leverden in de zomerperiode een waardevolle bijdrage aan het dagelijks leven van ouderen. Ze bieden gezelschap, verlichting aan zorgpersoneel en ontdekken verborgen talenten. Afhankelijk van de wel of niet aanwezige 'zorgachtergrond', werd bijvoorbeeld bijgesprongen tijdens het ochtendritueel, rondom het verstrekken van de maaltijd of werd iemand ingezet bij activiteiten. Dit leverde soms bijzondere en indrukwekkende ervaringen op. Graag willen we iedereen, die in de achterliggende periode de handen extra uit de mouwen heeft gestoken in de zorg, nogmaals bedanken. Cliënten, bewoners en zorgcollega's heb je een groot plezier gedaan door bij te springen in deze drukke periode.

Nieuw jasje Silver en lezersonderzoek

Silverein bestaat inmiddels ruim twee jaar. Drie krachtige organisaties, De Brug, De Bilthuysen en Lyvore, fuseerden tot één nieuwe, kansrijke zorgorganisatie, Silverein. In deze

periode werd ook Silver geboren. 'Winter 2021' was het eerste nummer, inmiddels zijn we toe aan een vijfde editie. Met de nieuwe vormgeving sluit Silver mooi aan op de andere communicatie-uitingen van Silverein, waarbij u kunt denken aan de website, brochures en nieuwsbrieven. De eenheid die we uitstralen naar buiten, zoeken we dagelijks ook intern. Over die praktijk van alle dag leest u in het magazine ervaringen van bewoners en hun naasten, opinies van medewerkers en verhalen van de werkvloer. Om voortdurend alert te zijn op de wensen van u als lezer, houden we een klein lezersonderzoek. In dit nummer vindt u een insteekkaart, waarvan we graag zien dat u deze invult en aan ons terug stuurt. Zo kunnen we blijven groeien, bijstellen en aansluiten. Deelt u met ons uw mening? Dit kan via de invulkaart die is bijgevoegd of via www.silverein.nl/lezersonderzoek.

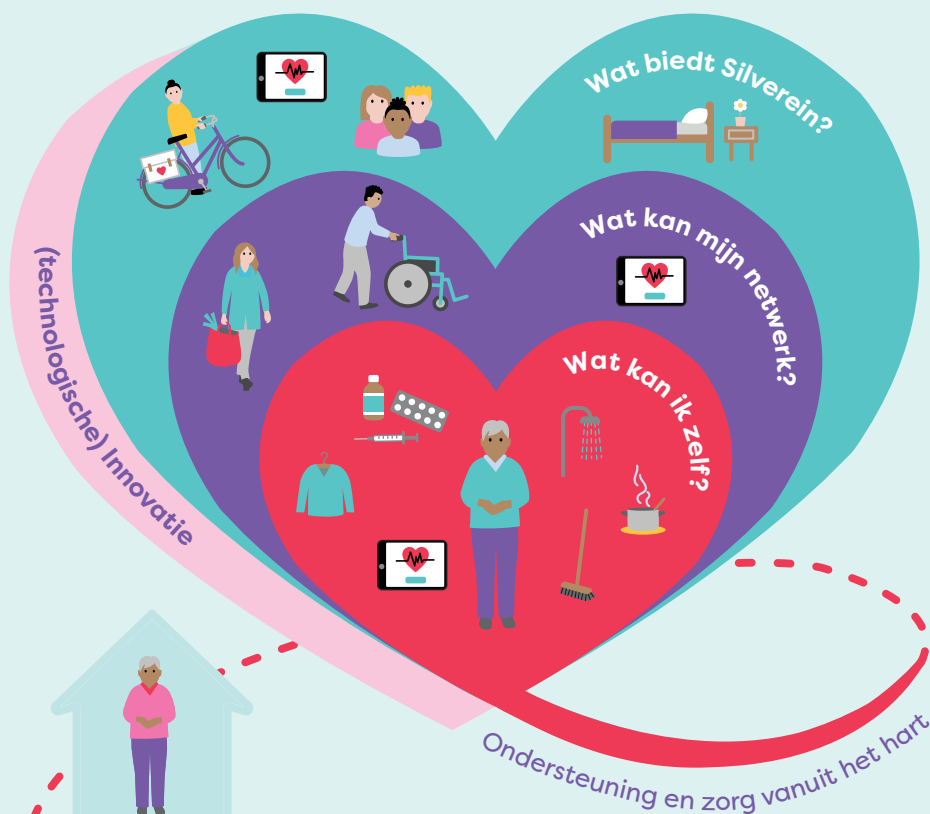

Silverein

Uw levensverhaal is de rode draad voor onze ondersteuning en zorg

Hoe ziet uw leven eruit, nu en in de toekomst? Bij Silverein denken we met u mee. Wij bieden u, samen met uw naasten en vrijwilligers, ondersteuning en zorg in alle fases van het ouder worden.

Missie

Silverein draagt bij aan een waardevol leven van ouderen met een hulpvraag, door persoonlijke ondersteuning en zorg te bieden.

Visie

Vanuit het hart en samen bieden we waardevolle persoonlijke ondersteuning en zorg in een doorlopende ontwikkeling.

Kernwaarden

Iedereen bij Silverein herkent zich in de kernwaarden:

- persoonlijk
- samen
- ontwikkelingsgericht
- vanuit het hart

Silverein thuis

We helpen u om zo lang mogelijk thuis te blijven wonen. Dit doen we in samenwerking met u, uw naasten en waar mogelijk met vrijwilligers. Aanvullend zorgt Silverein voor ondersteuning en zorg.

Silverein tijdelijk

Wanneer het thuis even niet meer lukt, kijken wij samen met u en uw naasten hoe u met tijdelijke ondersteuning en zorg weer terug naar huis kunt. Vrijwilligers kunnen hierbij helpen.

Silverein wonen

Als het thuis niet meer gaat, kunt u komen wonen bij Silverein. Samen met u, uw naasten en vrijwilligers bespreken we de ondersteuning en zorg die daarbij nodig is. We werken met elkaar samen om dit vorm te geven.